

« ուած տեղ մը (մաղազայի նման) կար մեր Եգիպտոսի առաջնորդութեան
 « յամանակ : 1888 ին Վենետիկի միաբաններէն Հ. Յակոբոս Իսաւերտեանց
 « Եգիպտոս եկաւ , մեր Առաջնորդարանի գիտութեամբ եւ ծախքով նոյն
 « մաղազայի նման տեղը բաւական խորութեամբ պեղել տուաւ , բայց
 « արդիւնք մը ձեռք չ'կրնալով բերել մեկնեցաւ : Այս է ահա իմ գիտցածը ,
 « զոր կը հաղորդեմ Ձեզ ի գիտութիւն : » Այս պեղումներու մասին 1898
 սեպտ. 27-ին հետեւեալը գրած է ինձ Հայոց Նահապետը՝ հ. Ղեւոնդ Այի-
 շան . « Յիշեալ եկեղեցին՝ զոր նոքա ս. Մարտինոս կոչեն , մեր Հայոց
 « գերեզմանատան մէջ (կարծեմ) մատուռ մի եղած է . ուր ես այլ տարի-
 « ներով առաջ խնդրելով՝ փոքի տուի , բայց չգտուեցաւ մեր խնդրածը :
 « Թագուհւոյն հօն թաղուիլն հաւանական կ'երեւի , բայց հօն մնա՞լն . Չէ՞ր
 « վայելը Լեւոնի՞ որ փոխադրէր զմարմինը ուրիշ տեղ մի : » Այս վերջին
 ենթադրութիւնն հաւանական չի թուիր , նկատի առնելով Լեւոնի թափա-
 ռական կեանքը , թէեւ գուցէ փափագած ըլլայ իրեն հետ փոխադրել իր
 սիրելիներուն նշխարները :

Յաջորդով կը տեսնենք , թէ ե՞րբ մեռաւ Հայոց վերջին իսկական
 թագուհին :



ԻԳ

Լեւոնի հարագաս եւ անհարագաս զաւակներ



այոց վերջին իսկական թագուհիին երկուորեակ աղջիկ զաւակ-
 ներու տէր դառնալն ըսած էի ստիչ առաջ , եր. 45 : Հիմա բա-
 ցատրեմ , թէ ի՞նչ հիման վրայ ուրիշներու ընդունած կարծիքին
 հակառակը կը պնդեմ :

Լեւոնի կեանքին ամենամօտ անձնաւորութիւնը Դարդիկ քահանան
 է , որ իր ժառանգակազրոքեան մէջ բացարձակ կերպով կը յիշատակէ
 « զթագուհին եւ զմանկունսն » (եր. 131) եւ կամ « արքայորդիսն » (եր.
 13.) . նոյնպէս եւ « զորդիս » (եր. 139 , 142 եւ 148) եւ կամ « անձինք
 զաւակաց նոցա » (եր. 142) : Ասիչէ զատ՝ վերը (գլ. ԻԲ) տեսնենք , որ Մոն-